

— Elbocsátották az asszonyt. Viszem hazal! — állt elő örömeivel a katonacimborája. — Majd odatelepszik a kert végébe, és a sámliról dirigál: ide krumplit vess, oda babot! Én meg nekigyürkőzök, bírom még hálistennek. De te igencsak savószinben vagy máma, hallod-e? Csak nincs valami bajod? Hogy érzed magad?

Lovas András vonogatta a vállát, és fél szájjal dűnnyögte: — Hogy érezném? Se kint, se bent, mint az ablakfa. No, sok szerencsét, lejárt a műszakom — nyújtotta a kezét.

Keserűnek érezte a szája ízét, igaza lehet a szomszédnak, biztos valami nyavalya gyötri belülről. Nem bírja ezt a zártságot, a levegőtleniséget, a gúzsba kötöttséget. Lám, a tenyere felpuhult a semmittevéstől, karján elernyedtek az izmok, arcáról eltűnt a szélfúttá pirosság.

Furcsákat álmodott mostanában. Talán nem is álmodta, hanem csak a képzelete játszott vele. Meszelt törzsű eperfákat látott az országút mentén, kétoldalt meg fényes hátú szántásokat... A kertjében földigiliszták tekergőztek az ásója nyomán... A szőlőt metszeni szokás ilyenkor... Az ól, az összeroggyant ól csúfondárosan meredt rá...

A tömbház előtt a hajnali villamos zötyögött, de Lovas András esküdni mert volna rá, hogy szekérsörgést hall. A kerékcsíkozta dűlőúton békésen poroszkált a lova, a sárga pej, amit annak idején beadott a közösbe. Most mégis itt volt, elérhető közelségben. A szürke pokróccal letakart bakon pedig ő ült, a maga valóságában. A gyepelő belesimult a tenyerébe, és ujjáival azonnal meglelte rajta a fogást. Hazafelé tartott, toronyiránt. Hátrapillantott a válla fölött, de csak a dűlőutat látta. A város, a kórház, mintha köd takarná, eltűnt a semmiben.

Komán János

Születésnapomon

szórakozom,	Faggatom a
verset írok	szóképeket,
magamnak.	szeretnek;
Boldog vagyok,	anyanyelvünk
ha a szavak	épületén
kacagnak.	cserepek.
Nemcsak írnom,	Minden versem
énekelnem	számomra egy
kellene,	házikó,
boldoggá tesz	bennük pihen
a költészet	meg a lelkem.
szelleme.	Halihó!

120 éve született Sipos Domokos

Sipos Domokos

(1892 — 1927)

Pünkösöd

Szívem, te szegény, bús madár!
Ne kérdezd, hogy hol késnek
A kettős tüzes nyelvek.
Hiába zokogsz,
Poshadt lelkekkel csudák nem
történnék!
Azért én mégis kiengedlek.
Repülj szívem!
Nem baj, ha bukdácsolsz
S kegyetlenül véresre tépnek.
Vergődésed a biztos üzenet,
Hogy indul már sebes szél zúgása,
Isten markából felröppen
S felénk szárnyal a megváltás fehér galambja!

Székely-Benczédi Endre

Esernyős kesergő

(Lírasírató)

Kedvesem képes
egyetlen esernyővel
megölni a lírát.

Napsütésben
árnyékba borítja
vele az arcát,
és kirekeszt.
